

Arrest

nr. 166 935 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 december 2015 met refertenummer 59137.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die loco advocaat S. SLACHMUYLDERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij legt op 30 oktober 2014 bij de gemeente Duffel een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. S. G. V. Y.

1.2. Op 30 oktober 2014 dient verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name als wettelijk samenwonende partner in een duurzame relatie met een Belg.

1.3. Op 29 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 5 mei 2015 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name als wettelijk samenwonende partner in een duurzame relatie met een Belg.

1.5. Op 3 november 2015 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 5 november 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2015 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: Y. (...)

Nationaliteit: Chinese

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 86.02.07 526-17

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

In het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging werd een 'agreement on financial support to third parties' tussen de referentiepersoon en (...) SE dd. 23.12.2014 voorgelegd waaruit blijkt dat T. (...), de pop-up van de referentiepersoon, voor maximum 6 maanden een maandelijkse toelage van €1500 zou ontvangen vanaf datum van de overeenkomst. Uit de in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat de referentiepersoon deze maandelijkse som effectief ontving in de periode januari - juni 2015. Uit de overeenkomst blijkt echter dat deze steun tijdelijk was. Deze inkomsten zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit deze stukken blijkt tevens dat hij in de maand juli 2015 een bepaalde som ontving van T. (...) BVBA; op basis van deze ene storting kan echter niet beoordeeld worden of de referentiepersoon deze som maandelijks ontvangt. De stabiliteit en regelmatigheid van deze bestaansmiddelen is dan ook niet afdoende bewezen.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen werden tevens volgende documenten voorgelegd:

- door de referentiepersoon opgestelde verklaring met betrekking tot zijn inkomsten

- attest Zenito dd. 12.03.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 27.02.2014 is aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep

- vestigingseenheidsgegevens (KBO) van de onderneming A. (...)

- oprichtingsakte T. (...) BVBA (bijlage bij het Belgisch Staatsblad dd. 29.01.2015)

- raamcontract voor bedrijfsmanagement en representatie dd. 01.07.2015 tussen beide ondernemingen van de referentiepersoon, zijnde A. (...) (leverancier) en T. (...) BVBA (klant)

De voorgelegde raming van de bestaansmiddelen wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze raming

dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon op heden tewerkgesteld is als zelfstandige: hij is actief bij de ondernemingen A. (...) en T. (...) BVBA. Uit het voorgelegde raamcontract blijkt dat de onderneming A. (...) maandelijks een bedrag van €1500 zal factureren aan T. (...) BVBA. Deze facturen zelf werden niet voorgelegd, noch enige bewijzen dat deze sommen op heden effectief worden betaald.

Voor zover het voorgelegde raamcontract dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon als zelfstandige nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ...) dient te betalen, en hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. In zijn schrijven stelde de referentiepersoon dat de sociale bijdragen en BTW-lasten reeds betaald werden, het is echter onduidelijk door wie. Bijgevolg blijkt op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende of de vermelde som van €1500 een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en of de referentiepersoon per maand effectief over dit volledige bedrag kan beschikken. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Bovendien, gelet dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de zelfstandige activiteit van betrokkene waaruit hij de inkomsten voorlegt zeer recent werd opgestart (zijnde respectievelijk 27.02.2014 – A. (...) en 29.01.2015 – T. (...) BVBA), en op het ontbreken van bijkomende officiële documenten waaruit blijkt of deze zelfstandige activiteiten voldoende inkomsten genereren om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, is ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen.

Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt de schending aangehaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”. Uit de uiteenzetting blijkt dat eveneens dat de schending wordt aangevoerd van “artikel 42, tweede alinea” van de vreemdelingenwet, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel gaat als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

"(...)"

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Verwerende partij besliste ten onrechte dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij moest worden afgewezen daar de referentiepersoon op heden niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, zoals gesteld in artikel 40fer, alinea 2 van de Wet van 15 december 1980.

1. Stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

De referentiepersoon, de partner van verzoekende partij, is een startende zelfstandige, doch een zeer gedreven en gemotiveerd persoon dewelke voorziet in aansluitende opdrachten.

Dit blijkt overigens zeer duidelijk uit de door verzoekende partij bijgebrachte stukken waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verwijst in haar weigeringsbeslissing:

- De BVBA T. (...) van de referentiepersoon werd opgericht in januari 2015.

- Op dat ogenblik bestond er een overeenkomst met K. (...) SE waarbij deze gedurende maximaal 6 maanden een maandelijkse toelage van 1.500 euro zou uitbetalen aan de BVBA T. (...). Verzoekende partij bracht de stukken bij waaruit bleek dat dit bedrag ook effectief ontvangen werd voor de periode van januari tot en met juni 2015.

- Aansluitend op deze overeenkomst werd vanaf juli 2015 een nieuwe raamovereenkomst afsloten tussen de BVBA T. (...) en A. (...) waarbij eveneens voorzien werd in een maandelijkse facturatie van 1.500 euro.

Conform de Belgische wetgeving (artikel 40fer Verblijfwet) dient de referentiepersoon te beschikken over bestaansmiddelen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon tarief persoon met een gezin ten laste. Dit bedraagt momenteel 1.333,94 euro.

Het weze aldus duidelijk dat de referentiepersoon in casu wel degelijk voldoet aan deze voorwaarde, nu deze maandelijks 1.500 euro mag factureren.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze inkomensgrens van 120 % in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C- 578/08, zie ook infra), waaruit kan afgeleid worden dat bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief persoon met een gezin ten laste voldoende moeten zijn. Het weze duidelijk dat aan deze voorwaarde alleszins voldaan is.

Gelet op voorgaande, kan bezwaarlijk beweerd worden dat er een reëel risico zou bestaan dat verzoekende partij of haar partner ten laste van de Belgische openbare overheden zouden vallen.

2. Behoeftanalyse

Zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken terecht kon oordelen dat er geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon bestonden, quod certe non, dan nog voldoet de beslissing geenszins aan de vereisten van een afdoende motivering.

Een louter verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, volstaat immers niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoekende partij.

Er kan terzake verwezen worden naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde 1-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Het is duidelijk dat de verwerende partij zich louter beperkt heeft tot de inkomensvoorwaarden van artikel 40fer, alinea 2 van de Wet van 15 december 1980, zonder evenwel de concrete situatie van

verzoekende partij te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15 december 1980, van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht).

De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt immers enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het geval van verzoekende partij had verwerende partij moeten beoordelen of de referentiepersoon, haar partner de heer G. S. (...), in aanmerking genomen zijn inkomsten en de behoeften, verzoekende partij kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt (quod non) dan het referentiebedrag.

Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst of de partner van verzoekende partij met zijn inkomen aan de norm van de wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

De verwerende partij had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische partner in concreto over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Zo dient bijvoorbeeld rekening gehouden te worden met het gegeven dat de referentiepersoon een woning in bruikleen heeft, zodat deze op heden geen lenings- of huurlast te dragen heeft.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat in andere Europese landen de inkomensgrenzen om gezinshereniging mogelijk te maken beduidend lager liggen.

In Frankrijk bijvoorbeeld moeten de middelen van het gezin overeenstemmen met de grootte ervan. Een toepassingsdecreet geeft aan dat het bedrag van de bestaansmiddelen minstens gelijk moet zijn aan het maandelijkse minimumloon (thans 1070 EUR). Dit minimumloon dient als basis voor het beoordelen van de bestaansmiddelen van een gezin tot en met drie personen (zie de publicatie van de Koning Boudewijnstichting, 'Toegangsvoorwaarden voorgezinshereniging ter discussie. Een vergelijkende studie in negen lidstaten van de EU', november 2011, p.87).

Aldus zou verzoekende partij in Frankrijk, waar nochtans dezelfde levensstandaard geldt als in België, zonder problemen in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging.

Het is duidelijk dat men zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Dit wordt algemeen aanvaard in de rechtspraak van zowel de Raad van State als het Grondwettelijk Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar volgende uitspraken:

- R.v.S. 19 december 2013. nr. 225.915

"Het bedrag van 120% van het leefloon is slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd."

- Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013

"De gezinshereniging wordt niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

- R.V.V. 29 maart 2012, nr. 78.310

"De Raad laat gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond. "

- R.V.V. 21 februari 2014, nr. 119.324

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker.

Een behoefteanalyse blijkt niet (...)

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

(...)

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond."

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om te voldoen aan hun behoeften zonder ten laste te vallen van de overheid.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt tevens op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom volgens de gemachtigde in casu niet is voldaan aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde omtrent de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon dient te beschikken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

2.4. Zoals reeds werd aangegeven, werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.(...)”

Hieruit volgt dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie gezinshereniging wordt aangevraagd, aan een bestaansmiddelenvereiste moet voldoen. De bestaansmiddelen moeten stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Voor de toereikendheid wordt een referentiebedrag gehanteerd dat neerkomt op 120% van het leefloon.

2.5. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd gedaan, de volgende documenten voorlegde:

- een door de referentiepersoon opgestelde verklaring met betrekking tot zijn inkomsten (“Overzicht financiën G. S. – D. Y.” voor de periode januari-juli 2015. Dit document bevat een “Uitreksele KBV online banking periode jan-jul 2015”) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari – juni 2015 maandelijks de som van 1500 euro heeft ontvangen in het kader van de “agreement on financial support to third parties” en dat op 30 juli 2015 een som ten belope van 1815 euro werd overgemaakt;

- attest Zenito d.d. 12 maart 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 27 februari 2014 is aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep;

- “Vestigingseenheidsgegevens” afkomstig uit de databank van de Kruispuntbank van Ondernemingen waaruit blijkt dat de onderneming A. actief is sinds 27 februari 2014;

- de oprichtingsakte van de onderneming T. BVBA (“Bijlagen bij Belgisch Staatsblad – 29/01/2015”);

- een “raamcontract voor bedrijfsmanagement en representatie” d.d. 1 juli 2015 tussen beide ondernemingen van de referentiepersoon, zijnde A. (leverancier) en T. BVBA (klant) waarin wordt afgesproken dat de leverancier maandelijks het vast bedrag van 1500 euro zal factureren voor geleverde diensten.

In casu werd de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg geweigerd omdat *“(…) Uit de in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat de referentiepersoon deze maandelijkse som effectief ontving in de periode januari - juni 2015. Uit de overeenkomst blijkt echter dat deze steun tijdelijk was. Deze inkomsten zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit deze stukken blijkt tevens dat hij in de maand juli 2015 een bepaalde som ontving van T. (...) BVBA; op basis van deze ene storting kan echter niet beoordeeld worden of de referentiepersoon deze som maandelijks ontvangt. De stabiliteit en regelmatigheid van deze bestaansmiddelen is dan ook niet afdoende bewezen.*

(...)

De voorgelegde raming van de bestaansmiddelen wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze raming dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon op heden tewerkgesteld is als zelfstandige: hij is actief bij de ondernemingen A. (...) en T. (...) BVBA. Uit het voorgelegde raamcontract blijkt dat de onderneming A. (...) maandelijks een bedrag van €1500 zal factureren aan T. (...) BVBA. Deze facturen zelf werden niet voorgelegd, noch enige bewijzen dat deze sommen op heden effectief worden betaald.

Voor zover het voorgelegde raamcontract dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon als zelfstandige nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ...) dient te betalen, en hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. In zijn schrijven stelde de referentiepersoon dat de sociale bijdragen en BTW-lasten reeds betaald werden, het is echter onduidelijk door wie. Bijgevolg blijkt op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende of de vermelde som van €1500 een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en of de referentiepersoon per maand effectief over dit volledige bedrag kan beschikken. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Bovendien, gelet dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de zelfstandige activiteit van betrokkene waaruit hij de inkomsten voorlegt zeer recent werd opgestart (zijnde respectievelijk 27.02.2014 – A. (...) en 29.01.2015 – T. (...) BVBA), en op het ontbreken van bijkomende officiële documenten waaruit blijkt of deze zelfstandige activiteiten voldoende inkomsten genereren om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, is ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen.

Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."

2.6. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt, doch dat hij tot de vaststelling is gekomen dat niet afdoende wordt bewezen dat deze persoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt vastgesteld dat de voorgelegde raming van de bestaansmiddelen wordt beschouwd als een verklaring op eer die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verder wordt vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen dat de som van 1500 euro, vermeld in de raamovereenkomst, effectief wordt betaald aangezien er geen facturen werden voorgelegd noch andere bewijzen. Ten slotte wordt opgemerkt dat met de voorliggende informatie niet op afdoende wijze kan worden nagegaan of de vermelde som van 1500 euro het daadwerkelijke netto-inkomen betreft, aangezien de referentiepersoon als zelfstandige nog bijkomende lasten moet betalen, zoals belastingen en sociale bijdragen, en hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Er kan, zo besluit de gemachtigde, dan ook niet worden beoordeeld of de Belgische onderdaan beschikt over toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de stabiliteit van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld dat de zelfstandige activiteit van de Belgische referentiepersoon zeer recent werd opgestart en dat er bijkomende officiële documenten ontbreken waaruit blijkt dat deze activiteiten voldoende inkomsten genereren om de referentiepersoon daadwerkelijk de maandelijks som van 1500 euro te betalen, zodat ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende is bewezen.

De verzoekende partij beperkt zich tot de – niet verder toegelichte – kritiek dat de gemachtigde ten onrechte en op foutieve wijze heeft geoordeeld dat niet werd voldaan aan deze bestaansmiddelenvereiste. Met dit algemeen betoog waarbij zij verder verwijst naar de stukken die werden voorgelegd, geeft verzoekende partij enkel te kennen het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Zij slaagt er evenwel niet in al de hierboven vermelde vaststellingen van de gemachtigde op enige concrete wijze te weerleggen. Het louter volharden in het tegendeel, met name dat er wel degelijk werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen, doet geen afbreuk aan de bevindingen van de gemachtigde. De algemene kritiek van verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde in zijn beslissing is uitgegaan van de onjuiste feitelijke gegevens, dat hij die niet correct heeft beoordeeld, dat hij op onzorgvuldige wijze te werk is gegaan of dat hij op grond zijn beoordeling niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Voor zover met deze kritiek nog wordt verwezen naar het ontbreken van een behoeftanalyse door de gemachtigde, conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.8.

2.7. Verzoekende partij hekelt het gegeven dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een behoefte-analyse en een beoordeling van haar concrete situatie, zoals voorzien in 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad verwijst naar het arrest nr. 233.022 van de Raad van State 25 november 2015. De Raad van State stelt in dit arrest:

“Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat een Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van die wet bedoeld familielid, waaronder zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, moet aantonen dat hij over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt, waarbij “de werkloosheidsuitkering [...] enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”. Aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, [...] de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan.”

2.8. Zoals reeds werd aangehaald, werd met betrekking tot de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon vastgesteld dat de voorgelegde raming van de bestaansmiddelen wordt beschouwd als een verklaring op eer die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verder wordt vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen dat de som van 1500 euro, vermeld in de raamovereenkomst, effectief wordt betaald aangezien er geen facturen werden voorgelegd noch andere bewijzen. Tenslotte wordt opgemerkt dat uit de voorliggende informatie niet op afdoende wijze kan worden afgeleid of de vermelde som van 1500 euro het daadwerkelijke netto-inkomen betreft en of de Belgische referentiepersoon per maand effectief over dit volledige bedrag kan beschikken, aangezien de referentiepersoon als zelfstandige nog bijkomende lasten moet betalen, zoals belastingen en sociale bijdragen, en hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Er kan, zo besluit de gemachtigde, dan

ook niet worden beoordeeld of de Belgische onderdaan over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde komt tot de vaststelling dat op basis van de voorliggende documenten dan ook niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan beschikt over toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de sommen die de verzoekende partij ontving in de periode januari-juni 2015 door de gemachtigde niet mee in overweging worden genomen bij de beoordeling omtrent de bestaansmiddelenvoorwaarde, aangezien uit de (vorige) overeenkomst blijkt dat deze financiële steun tijdelijk was, waardoor deze inkomsten dan ook niet langer actueel zijn.

In de bestreden beslissing wordt geenszins vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn. De gemachtigde stelt enkel vast dat er op basis van de voorgelegde documenten gewoonweg niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Hij baseert zich daarvoor op de vaststelling dat op basis van de voorgelegde stukken niet duidelijk blijkt over welk netto-inkomen de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks kan beschikken, hetgeen niet wordt betwist.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde enkel gehouden is tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Door het gebrek aan bijkomende documenten was er in casu te weinig informatie voorhanden om afdoende te beoordelen over de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bij gebrek aan duidelijkheid over het netto-inkomen dat de Belgische referentiepersoon effectief maandelijks ontvangt, kan ook niet worden vastgesteld of de bestaansmiddelen lager zijn dan het in artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangehaalde referentiebedrag. Het komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onjuist voor dat de gemachtigde in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse zoals bepaald in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een schending van dit artikel wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn in casu niet dienstig kan worden aangehaald. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat er in wezen op neerkomt dat artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn eveneens werd geschonden omdat de gemachtigde bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde geen behoefteanalyse heeft gemaakt, mist dan ook juridische grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door de Gezinsherenigingsrichtlijn.

2.9. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op een onzorgvuldige, onjuiste of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met miskenning van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

2.10. In een tweede middel haalt de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij nooit geïnformeerd heeft dat de effectieve facturen, ontvangstbewijzen en bewijzen aangaande de bijkomende lasten dienden voorgelegd te worden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, doch wel in strijd met het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus de plicht om omzichtig én zorgvuldig te werk te gaan bij de beoordeling van een aanvraag tot verblijf.

Het weze duidelijk dat verzoekende partij zeer uitgebreid is geweest in het bijbrengen van de stukken aangaande de financiële situatie van de referentiepersoon. Zij heeft immers de nodige stavingsstukken afgeleverd voor de periode voorafgaand aan de aanvraag en heeft lopende de aanvraag tevens haar aanvraag geactualiseerd door de nieuwe raamovereenkomst van haar partner bij te brengen.

Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij erop gewezen hebben dat zij tevens de facturen en betalingsbewijzen alsook de bewijzen van de bijkomende lasten diende bij te brengen, had zij dit ogenblikkelijk gedaan.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij deze mogelijkheid ontnomen heeft, heeft zij daarmee ongetwijfeld de zorgvuldigheidsplicht geschonden bij de behandeling van het dossier van de verzoekende partij, met de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg. Het middel is gegrond.”

2.11. De Raad wijst er op nogmaals op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Bij de aanvraag werd aan de verzoekende partij gevraagd om, ten laatste op 4 augustus 2015, de volgende documenten over te leggen: *“van de belg bewijsstukken die voldoende informatie verschaffen van de daadwerkelijke bestaansmiddelen met regelmaat(gelijk aan 120% van het integratie-inkomen dec 2012)”*. Vervolgens heeft de verzoekende partij het *“Overzicht Financiën G. S. – D. Y.”* neergelegd, dat door de gemeente op 3 augustus 2015 werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds aangehaald, onder meer opgemerkt dat de voorgelegde raming van de bestaansmiddelen een verklaring op eer betreft, die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, dat er geen facturen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de onderneming A. effectief maandelijks een bedrag van 1500 euro factureert aan T. BVBA, noch enig ander bewijs waaruit blijkt dat deze sommen effectief worden betaald en dat bovendien geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt wie de sociale bijdragen en de btw-lasten op deze bedragen voor zich heeft genomen, zodat niet afdoende blijkt of de vermelde som van 1500 euro een daadwerkelijk netto-inkomen betreft. De gemachtigde stelt vervolgens vast dat op basis van de

voorgelegde informatie aldus niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.

2.14. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door geen aanvullende bewijsstukken op te vragen bij de verzoekende partij aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES